δένα λόγον νὰ γίνουν γνωστὰ εἰς τὴν μὶς Τρελόνυ ἢ εἰς τὸν κ. Τρελόνυ, ὅταν γίνῃ καλά! Σᾶς θέτω αὐτὸν τὸν ὅρο.

— Ἂν τὸ ἀπαιτεῖτε, ἀπάντησα κάτωσ στενοχωρημένος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ νομίζω πῶς κάμνω τὸ καθῆκον μου. Σᾶς γνωρίζω πολὺ καιρό. Καὶ αἰσθάνομαι ὅτι μόνο σὲ σᾶς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Βασίζομαι στὴν διαβεβαίωσί σας.

— Λοιπόν;

— Ἐζήτησα νὰ εὕρω τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος ποὺ μᾶς βασανίζει, κύριε Ρόζ. Πρόσεξα λοιπὸν ὅτι ὁσάκις ἐγίνετο κάτι παράδοξο ἐδῶ μέσα, ὁσάκις ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ κ. Τρελόνυ, κανεὶς ξένος δὲν εὑρίσκετο μέσα στὸ σπίτι. Ἐπίσης εἶνε βέβαιο ὅτι κανένας δὲν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Λοιπὸν τί ὑποθέτετε;

— Ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος ἢ αὐτὸ τὸ κάτι βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπήντησα.

— Αὐτὸ ὑποθέτω καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἀναστέναξε μὲ βαθειὰ ἀνακούφισι.

— Πολὺ καλά! Ποιὸς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ κάποιος;

— Κάποιος, ἢ κότι! ἀπήντησα.

— Μᾶλλον Κ ά π ο ι ο ς, κύριε Ρόζ! Ὁ γάτος μποροῦσε νὰ τσαγκρουνίσῃ ἢ νὰ δαγκώσῃ τὸν κ. Τρελόνυ, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν μετατοπίσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἢ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ βραχιόλι μὲ τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ χέρι του. Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν μόνο εἰς τὰ μυθιστορήματα. Εἰς τὴ ζωή, ὅταν γίνεται ἕνα ἔγκλημα ἢ ἀπόπειρα ἐγκλήματος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιος δράστης, δὲν νομίζετε;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ τί ὑποθέτετε;

— Σᾶς ἐμίλησα γιὰ «κάποιον», κύριε.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός;

— Δὲν σᾶς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι τὸ γεγονὸς ὅτι, καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἀποπείρας ποὺ ἔγιναν, ἕνα μόνο πρόσωπο ἦταν ἐκεῖ παρὸν καὶ καλοῦσε εἰς βοήθεια;

— Νὰ σᾶς πῶ... Νομίζω ὅτι κατὰ τὴν πρώτη ἀπόπειρα ἡ μὶς Τρελόνυ ἀνεκάλυψε τὸ ἔγκλημα. Τὴν δεύτερη φορὰ εἴμουν ἐγὼ παρών, ἂν καὶ κοιμισμένος. Ἐπίσης παροῦσα ἦταν καὶ ἡ μὶς Κένεδυ. Ὅταν ἐξύπνησα ἦταν πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ δωμάτιο. Μεταξὺ αὐτῶν εἶσθε καὶ σεῖς. Τὴν τρίτη φορὰ εἴμουν μέσα στὸ δωμάτιο, ὅταν ἡ μὶς Τρελόνυ ἐλιποθύμησε. Τὴν ὡδήγησα ἔξω καὶ ἐπέστρεψα ἀμέσως κοντὰ στὸν ἄρρωστο. Σεῖς ἤλθατε ἀμέσως κατόπιν. Λοιπόν!

Ὁ Ντόυ ἀπήντησε:

—Καὶ ὅμως ἡ μὶς Μαργαρίτα βρισκόταν στὸ δωμάτιο κάθε φορὰ ποὺ γινόταν ἀπόπειρα!

Ἐννόησα τὴν ὑποψία του. Τὸ καλλίτερο, ποὺ εἶχα νὰ κάμω ἦταν νὰ προλάβω τὴν ἀποκάλυψι, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ μοῦ κάμῃ.

— Θέλετε νὰ πῆτε, ἐτραύλισα συγκινημένος, ὅτι ἡ παρουσία τῆς μὶς Τρελόνυ εἰς ὅλες τὶς ἀπόπειρες, ποὺ ἔγιναν, εἶνε ἀπόδειξις ἐνοχῆς γι' αὐτήν; Νομίζετε, Ντόυ, πῶς ἡ μὶς ἔχει ἀναμιχθεῖ στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ κατ' οἱονδήποτε τρόπο;

— Δὲν τολμῶ νὰ ἀποφανθῶ μὲ βεβαιότητα γι' αὐτό. Ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι ἔχω ὑποψίες.

Ὁ Ντόυ ἦταν θαραλέος ἄνθρωπος. Δὲν ὑποχωροῦσε πρὸ κανενὸς φόβου ἐμπρὸς στὸ καθῆκον του.

Ἐμείναμε λίγη ὥρα σιωπηλοί. Ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι... Ὄχι γιατὶ εἶχα τὴν παραμικρὴ ὑποψία ἐναντίον τῆς Μαργαρίτας. Ἐφοβούμην μόνον μήπως ἡ ἀτυχὴς νέα εἶχε πέσει θῦμα καμμιᾶς τραγικῆς παρεξηγήσεως. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὑπῆρχε γύρω μας ἕνα τρομερὸ μυστήριο. Ἐὰν δὲν εὑρίσκετο ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος ἡ ὑποψίες θὰ ἔπεφταν σὲ κάποιον.. Θὰ ἦταν μάλιστα πολὺ δύσκολο νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τῆς Μαργαρίτας, ἂν αἱ ἀρχαὶ ὑποψιάζοντο, ὅτι ὑπῆρχαν λόγοι συμφέροντος νὰ θανατωθεῖ ὁ κ. Τρελόνυ. Εἴμουν πρόθυμος νὰ ἀναλάβω οἱονδήποτε ἀγῶνα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴ Μαργαρίτα, ἢ τοὐλάχιστον, γιὰ νὰ τὴν προετοιμάσω γιὰ τὴν νέα αὐτὴ περιπέτεια τοῦ δράματος.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι εἰσθε ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, εἶπα εἰς τὸν ντετεκτίβ. Τί σκέπτεσθε ὅμως νὰ κάμετε; Πῶς θὰ ἐνεργήσετε χωρὶς ἀποδείξεις;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, κύριε Ρόζ. Ἐὰν ἕνας ἄλλος μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κόρη εἶχε λάβει μέρος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι θὰ ἐνόμιζα ὅτι εἶνε τρελλός. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρεύνας μου. Ξέρω καλὰ ὅτι εἰς μερικὲς περιστάσεις τὰ πλέον ἀβέβαια γεγονότα ἀποδεικνύονται πραγματικά. Δὲν θὰ ἤθελα κατ' οὐδένα λόγο, νὰ βλάψω αὐτὴ τὴ νέα, καθόσον φέρει στοὺς ὤμους της ἕνα μεγάλο βάρος. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ἀναφέρω εἰς κανένα ἄλλο οὔτε μιὰ λέξι περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Ἐμεῖς μιλοῦμε σὰν ἄνδρες: εἰσθε δικηγόρος, ἔπρεπε νὰ σᾶς μιλήσω καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅσα σκέπτομαι. Γνωρίζετε τὴν μὶς Τρελόνυ καλλίτερα ἀπὸ μένα. Ἔχετε περισσότερες εὐκαιρίες νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα της ἀπὸ μένα, ποὺ γυρίζω ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καὶ δὲν μένω πολλὴ ὥρα μαζί της. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΜΥΓΑ

Τοῦ **Λέοντος Τολστόη.**

Ψύλλος καὶ μυῖγα ἀνταμώθηκαν· ὁ ψύλλος ἔρχουνταν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἡ μυῖγα ἀπὸ τὴν πολιτεία. Ὁ ψύλλος ἐκύτταξε τὴ μυῖγα καὶ δὲν τὴν γνώρισε, τόσο ἦταν ἀδύνατη, μὲ τὴν κοιλιὰ πατημένη καὶ μακρυὰ μακρυὰ τὰ πόδια. Καὶ ἡ μυῖγα ἐξαφνίστηκε ἀπὸ τὴν ὄψι τοῦ ψύλλου ποὺ ἦταν στεγνωμένος καὶ καμπούρης.

— Καλημέρα, τῆς λέει ὁ ψύλλος, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν πολιτεία, ἀποκρίνεται ἡ μυῖγα.

— Καὶ πῶς ἀδυνάτισες ἔτσι;

— Δὲν καλοπερνᾷ κανεὶς ἐκεῖ.

— Καὶ γιατί;

— Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ παστρικός· μπαίνεις σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο καὶ λὲς μέσα σου: ἐδῶ θὰ περάσω ζωὴ χαρισάμενη. Μὰ τὶ τὰ θές! ἅμα ἀποφάνε τ' ἀφεντικὰ ἔρχονται δυὸ δοῦλοι σοῦ τὰ παίρνουν ὅλα, τρῶνε τὰ περισσότερα καὶ ὅ,τι μείνῃ 'ς τὸ τραπέζι τὸ πλένουν, τὸ παστρεύουν. Ἄλλη φορὰ πᾶς σὲ κανενὸς φτωχοῦ· αὐτὸς δὲν ἔχει δὰ τὶ νὰ φάῃ καὶ ὁ ἴδιος, μὰ εἶνε πάλι παστρικός, τὸ κάθε τὶ εἶνε καλοπλυμένο 'ς τὸ σπιτικό του. Ἔτσι κ' ἐγὼ τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ φύγω ἀπ' τὴν πολιτεία, νὰ πάω πάλι 'ς τὸ χωριό· ἐκεῖ κι' ἂν δὲν ἔχῃ κανένας πολλῶν λογιῶν φαγί, πάντα κάτι θαύρῃ καὶ δὲν εἶνε τόσο μεγάλη πάστρα. Αἴ, καὶ σύ, μπάρμπα, πῶς τὰ περνοῦσες ἐκεῖ;

— Ὦ! ἀποκρίθηκε ὁ ψύλλος, δὲν εἶνε καλλίτερα 'ς τὸ χωριό· ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται 'λίγο καὶ ἀδυνατίζουν· πηδᾷς ἐδῶ πηδᾷς ἐκεῖ ὅλο ἀπάνω σὲ κόκκαλα καὶ δὲν βρίσκεις τὶ νὰ φᾷς. Κι' ἂν τύχῃ νὰ τσιμπησῇς τίποτε καμμιὰ φορά, σηκώνονται ἀμέσως οἱ ἄνθρωποι καὶ πᾶν νὰ ξενυχτίσουν ἔξω 'ς τὰ χωράφια. Ἔτσι κ' ἐγὼ πάω 'ς τὴν πολιτεία, μπορεῖ νὰ ταῦρω καλλίτερα ἐκεῖ.

— Σύρε, σύρε, μπάρμπα· ἀλήθεια ἐκεῖ εἶνε γιὰ σένα· θαύρῃς ἀνθρώπους καλοθρεμμένους, ποὺ κοιμοῦνται ὡς τὸ μεσημέρι. Εἶδα μιὰ 'μέρα ἕναν ψύλλον καὶ εἶχε τόσο χορτάσει ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ σεισθῇ.

— Ὥρα καλή σου τὸ λοιπόν! εἶπεν ὁ ψύλλος, ἐκεῖ θὰ κάνω ἐγὼ τὴν τύχη μου. Πῶς νὰ μὴν καλοπεράσω σὲ τόπο ποὺ εἶνε τόσο ὑπαράδες;

Καὶ ὁ ψύλλος ἐπήδησε κατὰ τὴν πολιτείαν καὶ μυῖγα ἡ πέταξε κατὰ τὸ χωριό.

Η ΜΟΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Ἕνας πατέρας εἶχε δυὸ γυιοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὅταν πεθάνω νὰ μοιράσετε 'ς τὴ μέση ὅτι κι' ἂν ἔχω.

Ἅμα πέθανε ὁ πατέρας οἱ γυιοὶ ἐμάλλωσαν 'ς τὴν μοιρασιά. Πῆραν τὸν γείτονά τους νὰ τοὺς ξεδιαλύνῃ. Αὐτὸς τοὺς ρώτησε:

— Πῶς παράγγειλε ὁ πατέρας σας νὰ κάνετε τὴ μοιρασιά;

— Παράγγειλε ἀπ' ὅτι κι' ἂν ἔχῃ νὰ πάρῃ καθένας μας τὸ μισό.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ γείτονας, ξεσχίστε 'ς τὴ μέση ὅλα τὰ ροῦχα, σπᾶστε 'ς τὴ μέση ὅλα τὰ τσανάκια, κόψτε 'ς τὴ μέση ὅλο τὸ κοπάδι.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἄκουσαν τὴ γνώμη τοῦ γείτονος καὶ ἔτσι χαλάσανε ὅτι κι' ἂν εἶχαν καὶ δὲν τοὺς ἔμεινε πειὰ τίποτε!

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ Ο ΘΕΟΣ 'Σ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ἕνας ἄνθρωπος βαριεστημένος μὲ τὴν τύχη του ἔρριχνε ὅλο τὸ φταίξιμο 'ς τὸ Θεό:

— Ὁ Θεός, ἔλεγε, 'ς τοὺς ἄλλους δίνει τὰ πλούτη καὶ 'ς ἐμένα τίποτε, πῶς νὰ προκόψω ἔτσι χωρὶς τίποτε;

Ἕνας γέρος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι τόσο φτωχὸς ὅσο θαρρεῖς; Ὁ Θεὸς δὲν σοῦχει δώσῃ νειάτα καὶ γερὸ κορμί;

— Ὅσο γι' αὐτὸ 'μπορῶ νὰ καμαρώνουμαι ἀλήθεια.

Ὁ γέρος ἔπιασε τότε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Ἤθελες νὰ σοῦ κόψουν τὸ χέρι καὶ νὰ πάρῃς χίλια ρούβλια;

— Ὄχι νὰ μὴν ἤθελα!

— Καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι;

— Οὔτε.

— Καὶ θὰ ἤθελες νὰ στραβωθῇς γιὰ δέκα χιλιάδες ρούβλια;

— Θεὸς φυλάξοι! δὲν ἔδινα ἕνα μάτι ὅσο καὶ ἂν μ' ἀκριβοπλήρωναν.

— Νὰ λοιπὸν τί πλούτη σοῦδωσε ὁ Θεὸς καὶ ὅμως παραπονιέσαι ἀκόμη, ἀχάριστε! **Λ. Τολστόη**

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησεν θὰ εἶνε κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποχωρισθῆτε. Καλλιτεχνικώτατον, πολύχρωμον, πολυσέλιδον. Μὲ συνεργασίαν πάντων τῶν Ἑλλήνων λογίων, μὲ θαυμασίας εἰκόνας, μὲ λεπτότατες βινιέττες, μὲ ὑπερόχους μεταφράσεις, μὲ χίλια δυὸ πράγματα, μὲ πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὰς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ.κ. Γ. Λαμπελέτ, Δ. Λαυράγκα, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Μόνον τὰ μουσικὰ αὐτὰ κομμάτια, τὰ διὰ πρώτην φορὰν δημοσιευόμενα, εἶνε ὁ καλύτερος μπουναμᾶς τοῦ «Μπουκέτου» πρὸς τὸ κοινόν. Ἀλλὰ εἶνε αὐτὰ μόνον; Τί νὰ σᾶς πρωτοαναφέρουμε; τὴν συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νιρβάνα, Παλαμᾶ, Πορφύρα, Μωραϊτίνη, Κοκκίνου, Μαλακάση, Ψυχάρη, Συναδινοῦ, Μυρτιώτισσας, Βουτυρᾶ, Βουτιερίδη κ.λ.π. κ.λ.π. τὰς ὑπερόχους μεταφράσεις, τὰ διηγήματα, τὰ ἀνέκδοτα, τὰ ἱστορικὰ περίεργα, τὰ ἀστεῖα; Ὅλα αὐτὰ δὲν λέγονται μὲ δυὸ λόγια.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΝΟΝ!